

Той се радваше на голѣмо съчувствие сега. Слухътъ, че утrenalъ двамата кръвници, го въздигна високо прѣдъ очитѣ на най-равнодушнитѣ. Юначеството отъ всичкитѣ добродѣтели най-силно обайва простия народъ.

Но раната на Огнянова полека заздравяше и приковаваше на едно мѣсто тая жива и нетърпелива натура. Огнянова мжчехъ безпокойства. Между посѣтителитѣ най-много му облекчаваше мжкотията добриятъ дѣдо Мина. Съ него Огняновъ всѣки день прѣкарваше по нѣколко часове: той се свикна и не можеше вече безъ него. Дѣдо Мина бѣше една антика, една жива останка отъ онова измрѣло поколение даскали на наустница и псалтирь, които първи отворихъ прочутитѣ килии — училища въ България. Той сега бѣше навършилъ седемдесетътъ години: побѣлѣлъ, плещестъ, широколикъ, и ходѣше въ шалвари. Подиръ многолѣтенъ подвижнически животъ той бѣше хвърлилъ котва въ това глухо село и доживяваше тихо дълговѣката си старостъ. Изостанжлъ отъ врѣмето си, като не можеше да ползува съ старото си учение, той още пѣше безвъзмедно въ черква: тамъ прѣобразованята нѣмахъ право, ни достѣпъ. Селянетѣ, въ празднични дни, го забиколяхъ и слушахъ зяинали увлѣкателнитѣ му старчески раскази, които приличахъ на проповѣди, подмѣшани съ изрѣчения отъ светото писание. То едно съставяше всичкия му прочитъ и пища за душата. Огняновъ се любуваше на тая дрѣвностъ, и съ благодарение слушанье мждритѣ размишления на побѣлѣлия труженикъ — живъ отгласъ на една забравена епоха. Когато человекъ се намира подъ удара на страданиято, нравствено или физическо, душата му се настройва религиозно; той намира невадѣйно утѣшение въ словото на великата книга. То успокоява, като врачобенъ балзамъ, мжкитѣ му. Огняновъ прѣвъ пхтъ испитваше обаянието на боговдхновеннитѣ думи, съ което старецътъ озаряваше своитѣ. Когато най-напрѣдъ го навѣсти на леглото, дѣто Мина каза строго: